

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/53/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1208213902
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1208213902.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: F. O..I., K. R. Č.. XX, D., IČO: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. Zuzanou Majcherovou, advokátkou so sídlom Mlynské Nivy č. 54, Bratislava, proti odporcovi: B. R. D. (predtým F. R. I. N. D.), N. B.. Č.. X, D., IČO XX XXX XX, o zaplatenie istiny 58.804,84 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 6C 17/2010-245 zo dňa 15.10.2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti z
rušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého rozsudkom zo dňa 15.10.2012 odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 33,19 eur od 13.02.2008 do 28.11.2008, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 33,- eur od 13.02.2008 do 31.12.2008, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 58.738,64 eur od 13.02.2008 do 31.12.2008, úrok z omeškania vo výške 10,50% ročne zo sumy 33,- eur od 01.01.2009 do 13.3.2009 a úrok z omeškania vo výške 10,50% ročne zo sumy 58.738,64 eur od 01.01.2009 do 18.06.2009 spolu s trovami konania vo výške 3.228,89 eur a vo zvyšnej časti návrh zamietol. V časti o zaplatenie 270,44 eur súd konanie zastavil. Rozhodol tak na základe podaného návrhu navrhovateľa doručeného súdu dňa 07.07.2008 a doplneného dňa 10.10.2008, ktorým navrhovateľ žiadal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť istinu vo výške 58.804,84 eur, ako vyčíslená suma za omeškanie úhrady kúpnej ceny za dodaný tovar za lieky a zdravotnícke pomôcky odporcovi, na základe jeho objednávky, ktorý tovar bol odporcovi odovzdaný a následne bola vystavená faktúra č. XXXXXXX. Navrhovateľ si uplatnil tiež úrok z omeškania vo výške 14,25% ročne z uplatnenej sumy od 13.02.2008 do zaplatenia, pretože k úhrade faktúry zo strany odporcu nedošlo v lehote splatnosti. Odporca namieta uplatnený nárok z dôvodu, že vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom občianskoprávnym, keď tovar, ktorý navrhovateľ dodal odporcovi a za ktorý mu vyúčtoval fakturovanú sumu neslúžil pre ďalšiu podnikateľskú činnosť odporcu, ale odporca ho odobral ako konečný spotrebiteľ v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti pacientom, čo je výhradnou činnosťou odporcu. Súd prvého stupňa právne vec posúdil v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov v spojení s § 517, § 563 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný, keď navrhovateľ dodal na základe objednávok odporcovi lieky a zdravotnícke pomôcky a za prevzatý tovar odporca riadne a včas neuhradil faktúry, čím sa jednoznačne dostal do omeškania, ktorú skutočnosť odporca nenamietal. Súd konanie v časti zastavil z dôvodu, že navrhovateľ zoberal v časti o zaplatenie 270,44 eur návrh späť, keď odporca túto sumu zaplatil. Súd sa v konaní zaoberal otázkou výšky úrokov z omeškania vzhľadom na námietku odporcu, ktorý tvrdil, že navrhovateľ má právo uplatniť si úroky z omeškania len podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušného nariadenia vlády SR, pretože predmetný zmluvný vzťah medzi účastníkmi je síce vzťah medzi štátom a podnikateľom, ale podľa Obchodného zákonníka sa posudzuje len v prípade, ak štát vystupuje ako podnikateľ, pričom odporca

svojou činnosťou nesleduje podnikateľské záujmy zamerané na dosahovanie zisku, ale zabezpečuje poskytovanie zdravotnej starostlivosti realizovanej vo verejnom záujme. Odporca uplatnený nárok vo vyššom rozsahu, s prihliadnutím na túto námietku, nenamietal. Predmetný nárok posúdil ako nárok súvisiaci s výkonom zdravotnej starostlivosti s tým, že výšku úrokov z omeškania je potrebné posudzovať a priznať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. K tomuto záveru súd dospel s tým, že odporca je štátnou príspevkovou organizáciou, ktorej cieľom je poskytovanie zdravotnej starostlivosti a s tým súvisiacej činnosti v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Odporca v konaní zabezpečoval lieky a zdravotnícke pomôcky v zmysle § 2 zákona č. 576/2004 Z.z. a ide o úkony v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Podľa názoru súdu, že i keď ide o záväzkovoprávny vzťah medzi verejnoprávnu inštitúciou a podnikateľom, v danom prípade zo strany odporcu nejde o výkon podnikateľskej činnosti. V zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka sa záväzkovoprávny vzťah medzi verejnoprávnu inštitúciou a podnikateľmi spravuje obchodným právom výlučne za predpokladu, že sa týka ich podnikateľskej činnosti. Sama skutočnosť, že záväzok vznikol pri podnikateľskej činnosti navrhovateľa neodôvodňuje na záväzkový vzťah aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka pokiaľ do tohto vzťahu verejnoprávna inštitúcia nevstúpila pri svojej podnikateľskej činnosti. Súd bol toho názoru, že i keď je odporca držiteľom oprávnenia na poskytovanie lekárskej zdravotníckej starostlivosti v nemocničnej lekárni, žiadny z dôkazov vykonaných v konaní nepreukázal, že lieky dodané navrhovateľom slúžili na ich ďalší predaj a nie konečnú spotrebu pacientami nemocnice odporcu. Súd preto návrhu vyhovel v časti a vo zvyšnej časti návrh zamietol, pretože podľa názoru súdu v danej veci ide o vzťah občianskoprávny a preto je úrok z omeškania vo zvyšnej časti neopodstatnený. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti výroku rozsudku, ktorým súd návrh v časti zamietol podal odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť a návrhu navrhovateľa vyhovieť. Zároveň žiadal, aby odvolací súd pripustil v prípade potvrdenia rozsudku dovolanie vzhľadom na rozhodnutie v predmetnej veci po právnej stránke zásadného významu. V odvolaní navrhovateľ namietal, že názor vyslovený súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku a jeho výklad ustanovenia § 261 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka nie je správny a je v rozpore so zmyslom a účelom právnej úpravy. Uviedol, že odporca je F. I. N., ktorý v rámci svojej činnosti kupoval od I. - I., O..I., teda od pôvodného navrhovateľa tovar - lieky a zdravotnícke pomôcky a jeho hlavnou činnosťou je poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Odporca okrem poskytovania zdravotnej starostlivosti vykonáva aj ďalšie činnosti, ktoré sú predmetom výkonu podnikateľskej činnosti. Ďalej poukázal na to, že odporca nie je verejnoprávnu inštitúciou, ale štátnou príspevkovou organizáciou zriadenou štátom v súlade so zákonom č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti a služieb s tým súvisiacich. Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka sa aj štátne organizácie, ktoré nie sú podnikateľmi pri uzatváraní zmlúv, z ktorých vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb, považujú za štát. Podľa názoru navrhovateľa ustanovenie § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka sa vzťahuje aj na vzťahy medzi podnikateľmi a štátom, pričom sa za štát v zmysle druhej vety ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka považujú všetky štátne organizácie, vrátane štátnych príspevkových organizácií, pri uzatváraní zmlúv, ktorých obsahom je uspokojovanie verejných potrieb. Odporca ako štátna príspevková organizácia zriadená štátom za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti pri uzatváraní kúpnych zmlúv za dodávku liekov a zdravotníckeho materiálu s navrhovateľom, ktoré nakupoval za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti spĺňa definíciu subjektu podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Preto vzťah medzi navrhovateľom a odporcom je podľa názoru navrhovateľ nepochybne vzťahom obchodnoprávnym podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, keď z tohto ustanovenia jasne vyplýva, že sa vzťahuje na záväzkové vzťahy medzi štátom, resp. štátnou organizáciou, ktorá konaná za účelom zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky na jednej strane a podnikateľom vykonávajúcim podnikateľskú činnosť na strane druhej. V prípade, ak by na oboch stranách záväzkovoprávneho vzťahu vystupovali subjekty vykonávajúce podnikateľskú činnosť, jednalo by sa o obchodný záväzkový právny vzťah podľa ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. V odvolaní navrhovateľ tiež uviedol, že pôvodný navrhovateľ dodával odporcovi lieky a zdravotnícke pomôcky a sám odporca potvrdil, že tovar používal výlučne na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, teda nie za účelom ďalšieho predaja a dosahovania zisku a preto z jeho vyjadrenia je zrejmé, že dodaný tovar používal na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, ktorá je vo verejnom záujme a teda ide o činnosť, ktorú je možné podriaďiť pod ustanovenie § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, ako uspokojovanie verejných potrieb. Navrhovateľ okrem uvedeného poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, ktoré vyslovili ním tvrdený právny názor. Navrhovateľ preto žiadal, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca podaním zo dňa 16.01.2013, ktorý žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť, pretože podľa jeho názoru je správny a spravodlivý a s dôvodmi rozhodnutia sa plne stotožňuje.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

V prejednávanej veci nebolo sporné, že navrhovateľ dodal na základe objednávok odporcovi lieky a zdravotnícke pomôcky a odporca dodaný tovar prevzal riadne, ale faktúry za dodané lieky odporca neuhradil riadne a včas, čím sa dostal do omeškania s plnením a preto si navrhovateľ uplatnil úroky z omeškania. Odporca nárok navrhovateľa namietal iba pokiaľ ide o výšku vyčíslených úrokov z omeškania uplatnených navrhovateľom a tvrdil, že navrhovateľ má právo uplatniť si úroky z omeškania, ale iba podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, pretože predmetný zmluvný vzťah treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa prisvedčil tvrdeniu odporcu a preto návrh v časti zamietol. Podľa názoru súdu v danej veci ide o záväzkovoprávny vzťah medzi verejnoprávnou inštitúciou na jednej strane a podnikateľom na strane druhej, ale na strane odporcu nejde o výkon podnikateľskej činnosti. Sama skutočnosť, že záväzok vznikol pri podnikateľskej činnosti navrhovateľa, neodôvodňuje aplikáciu ustanovení obchodného práva na záväzkový vzťah, pokiaľ doň verejnoprávna inštitúcia nevstúpila pri svojej podnikateľskej činnosti. Podľa názoru súdu, hoci je odporca držiteľom oprávnenia na poskytovanie lekárenskej zdravotníckej starostlivosti v nemocničnej lekárni, žiadny z dôkazov vykonaných v tomto konaní nepreukázal, že lieky dodané navrhovateľom slúžili na ich ďalší predaj a nie konečnú spotrebu pacientami odporcu.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právneho predpisu ide vtedy, ak súd použil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Navrhovateľ v podanom odvolaní správne namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti nie je správne a súd prvého stupňa nesprávne právne danú vec posúdil, keď poukázal na ustanovenie § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že sa vzťahuje na záväzkové vzťahy medzi štátom, resp. štátnou organizáciou, ktorá koná za účelom zabezpečovania verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky na jednej strane a podnikateľom vykonávajúcim podnikateľskú činnosť na strane druhej.

Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti.

V danej veci nie je možné sa stotožniť s právnym názorom súdu prvého stupňa, že na záväzkový vzťah vniknutý medzi navrhovateľom a odporcom nie je možné aplikovať ustanovenie § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Odporcu, ako Univerzitnú nemocnicu Bratislava treba na účely ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka považovať za štát, pretože je štátna príspevková organizácia zriadená Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky. Odporca je štátnou príspevkovou organizáciou zriadenou štátom za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti a služieb s tým súvisiacich a nie je verejnoprávnou inštitúciou, preto v zmysle ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka sa za štát považujú aj štátne organizácie, ktoré nie sú podnikateľmi pri uzavieraní zmlúv, z ktorých obsahu vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb a teda za štát sa považujú aj štátne príspevkové organizácie. Odporcu ako štátnu príspevkovú organizáciu bolo možné považovať za subjekt v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorý vstúpil do zmluvného vzťahu s navrhovateľom pri uzatváraní kúpnych zmlúv na dodávku liekov a zdravotníckych pomôcok a vzhľadom na výklad tohto ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na záväzkové vzťahy medzi štátom, resp. štátnou organizáciou, ktorá koná za účelom zabezpečovania verejných potrieb, alebo vlastnej prevádzky na jednej strane a podnikateľom vykonávajúcim podnikateľskú činnosť

na strane druhej, je potrebné dospieť k názoru, že vzťah medzi účastníkmi tohto konania je vzťahom obchodnoprávnym podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Preto správnym záverom súdu prvého stupňa, ktorý vyslovil v napadnutom rozsudku, že záväzkovoprávny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom je občianskoprávnym vzťahom a priznal navrhovateľovi úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vo zvyšnej časti návrh zamietol, nie je možné sa stotožniť. Podľa názoru odvolacieho súdu odporcu treba na účely ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka považovať za štát, pretože je štátna príspevková organizácia zriadená Ministerstvom zdravotníctva SR. Zabezpečenie zdravotnej starostlivosti je potrebné považovať za uspokojovanie verejných potrieb. Aj čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky garantuje v rámci práva na ochranu zdravia každému občanovi právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky, čomu zodpovedá záväzok štátu vytvoriť podmienky umožňujúce realizáciu tohto ústavného práva. V prejednávanej veci medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva na dodávku liekov a zdravotníckych pomôcok do nemocničnej lekárne odporcu, ktorý ako verejne dostupný poskytovateľ ústavnej zdravotnej starostlivosti realizoval lekárenskú starostlivosť a preto ide o zabezpečovanie verejných potrieb v rámci záväzkovoprávneho vzťahu. Preto ide o obchodnoprávny vzťah medzi účastníkmi konania, ktorý podlieha režimu ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Uplatnené úroky z omeškania je preto potrebné posúdiť podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a nie v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, tak ako nesprávne posúdil danú vec súd prvého stupňa.

Pretože súd prvého stupňa vychádzal z iných právnych záverov, nezaoberal sa odvolací súd okolnosťami rozhodujúcimi pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľa na priznanie úrokov z omeškania sadzbou 14,25% z uplatnenej sumy. Rozhodnutie súdu prvého stupňa preto spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že súd prvého stupňa je viazaný pri rozhodnutí vo veci podľa § 226 O.s.p. právnym názorom odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.